

Tjølling Sangforening
100 år
1895 – 1995

*Tjølling
Sangforening
1895 – 1995*

100-årsberetning

Redaksjon:
Johan H. Andersen – Per B. Hansen

Skrevet av:
Svend E. Hansen

DET KONGELIGE KULTURDEPARTEMENT

STATSRÅDEN

Kulturminister Åse Kleiveland

Tjølling Sangforening
v/leder

Oslo, 09.01.1995

KJÆRE JUBILANT!

Å feire en 100-årsdag er ikke mange forunt. Ikke engang blant sangkor er det noen daglig foreteelse. Det er derfor ikke mer enn rimelig at Tjølling Sangforening ønsker å jubilere hele 1995 til ende.

Selvsagt er det koret som gruppe som hyller seg selv, og som lar seg hylle ved denne anledningen. Men bør det ikke være noe *mer* enn bare det fellesskapet et kor er, vi tar i øyensyn og lytter til i dette spesielle året? Jubileets kjerne er *sangen*, ordene, tonene og musikken. Det gir oss en anledning til å stanse opp og filosofere en smule over dette med sang. Sangen lar seg ikke definere, i hvert fall ikke slik at alle uten videre er enige om hva den *er*, men likevel har alle mennesker et forhold til den. Sangen gir oss anledning til å uttrykke oss selv slik vi er, gjennom stemmen, kroppen. Når sangen treffer, og det er de gyldne øyeblikkene – virker den så sterkt fordi ordene og tonen sammen åpner for tanker og følelser på en måte som kanskje bare dette ene, sangen, makter.

Så bruk dette jubileet til å hylle sangen, sanggleden, og fellesskapet som sang i kor gir. Da har Tjølling Sangforening det beste utgangspunkt for å ta fatt på nye hundre år.

Gratulerer med jubileet!

Med sangglad hilsen

Åse Kleiveland (sign.)

Den første protokoll

Øfter forudgaet indbydelse af medlemmer af "Harald Haarfagers bogforening" afholdtes møde tirsdag den 2den februar. 1895 i Lokale paa Volden til sammelse af en sangforening, blandt her. Den eftermiddag lededes forhandlingerne af formanden i bogforeningen. Mødet var godt besøgt og sam medlemmer indtogs til følgende 24 personer: M. Solby, Adolf Bjørnsen, Kaj Skovdal, N. H. Varde, Erikus Trind, Hans I. Gjerslev, Anders Gjerslev, Magnus Kellersen, Peder Solby, Johan Bjørndal, Julius Rasmussen, Niels Rasmussen, Kella Gjerslev, Jenny Johansen, Minna Solby, Anna Huseby, Henriette Solby, Magna Johansen, Marie Huseby, Lina Solby, Inge Kraft, Anne Marie Solby og Anders Gjerslev. Efter en kort diskussion endes mødet med at beslutningen om at bestyrelsen skulle bestå af 5 medlemmer.

Tjølling Sangforenings første styre

Hella Gjerstad

Marie Huseby

H. O. Gjerstad

Martin Østby

Rich. Tvedten

Det første «billede» av Tjølling Sangforening

De første 50 årene

«Efter en forudgaaet indbydelse af medlemmer af «Harald Haarfagres Bogforening» afholdtes møde den 2den februar 1895 i lokalet på Volden til dannelse af en sangforening, blandet kor . . . »

Slik begynner møtereferent O. Gjerstad den aller første protokollen i Tjølling Sangforenings historie – referatet fra stiftelsesmøtet for 100 år siden.

Egentlig lå det i tiden – siste halvdel av forrige århundre var på mange måter foreningsdannelsens gullalder. Dette var nasjonalromantikkenes sterkeste periode. Over hele Europa preget nasjonale strømninger både kulturliv og samfunnsliv for øvrig. Her til lands fikk disse strømningene et helt spesielt innhold. Flere og flere stilte spørsmålstegn ved unionen med Sverige. I by og bygd ble det etter hvert dannet en lang rekke forskjellige foreninger. Ofte lå nasjonalfølelsen sterkt til grunn for foreningsdannelsene – og like ofte kom denne strømmingen og den økende motstanden mot unionen til å prege foreningenes arbeid like sterkt som foreningenes egentlige formål.

Det var derfor neppe noen tilfeldighet at det var bokforeningen «Harald Haarfagre» som tok initiativet til stiftelsen av en sangforening i Tjølling. Selv om bokforeningens utgangspunkt nok var å formidle og diskutere litteratur, kom aktiviteten like mye til å kretse om debatter av mer samfunnspolitisk art. Blant foreningens medlemmer var en rekke av hovedaktørene i bygdas kommunalpolitiske liv. Derfor spilte den såkalte bokforeningen utvilsomt en meget sterk rolle i Tjøllings samfunnsliv i tida omkring århundreskiftet.

Sangforeningen stiftes

Det var altså 2. februar 1895 at det ble holdt et møte på Vollen med tanke på å få etablert en sangforening i Tjølling – et eget sangkor. Møtet ble ledet av bokforeningens formann, og protokollen kan fortelle om et godt fram-møte og stor interesse.

I løpet av møtet meldte det seg over 20 medlemmer til foreningen, og følgende er listet opp i protokollen: M. Østby, Adolf Bjønnæs, Olaf Askeda-len, N. M. Varild, Richard Tvedten, Hans O. Gjerstad, Anders Gjerstad, Magnus Vittersø, Peder Østby, Johan Kjøndal, Julius Rauan, Nils Amund-rød, Hella Gjerstad, Jenny Jahnsen, Hanna Østby, Anna Huseby, Henriette Østby, Magna Jahnsen, Marie Huseby, Lina Østby, Inga Hoff, Anne Marie Østby og Andrea Gjerstad.

På møtet skulle det også velges styre for foreningen, og at engasjementet var stort, kan en lese av det faktum at det ble en skikkelig kampvotering om

formannsvervet. Det skulle til slutt stå mellom Martin Østby og Hans O. Gjerstad, som begge hadde fått ti stemmer. Dermed ble det hele avgjort ved loddtrekning, og Hans O. Gjerstad kunne føres til protokolls som Tjølling Sangforenings første formann.

Med seg i det første styret fikk han Martin Østby, Rich. Tvedten, Hella Gjerstad og Marie Huseby.

Vekke interessen for sang

Hensikten med foreningens arbeid er klart slått fast i foreningens formålsparagraf: «Formålet er at vekke interessen for sang, baade inden foreningen selv og ude blandt alle samfunnslag.» Det klart uttrykte formålet til tross – foreningen skulle etter hvert komme til å engasjere seg på en rekke andre områder, og ikke minst ta initiativ i enkeltsaker som nok lå på siden av det å vekke interessen for sang. Dette engasjementet for bygdas ve og vel utenfor selve sangvirksomheten består fremdeles, noe vi etter hvert skal komme nærmere tilbake til.

Men det var selvsagt sangen som først og fremst opptok foreningens medlemmer. Som korets første dirigent og instruktør ble engasjert H. A. Svendsen. Han var lærer ved Skalleberg skole, og hadde faktisk også tidligere arbeidet med korsang i bygda, først og fremst ved å samle skoleungdommer til øvelser, og dermed få til et kor som en tid også fungerte som kirkekor. Som konkurrent til instruktørjobben hadde han sin lærerkollega Joh. Kjær, heter det i foreningens grundige 50-årsberetning, som ble laget til 50-årsjubileet i 1945. At det ble Svendsen som til slutt ble foretrukket, kan nok ha vært begrunnet med musikkfaglige vurderinger, men kanskje like mye det faktum at han, som det er nedtegnet i datidens protokoller, «overtog at lede foreningens sangøvelse, uden at forlange godtgjørelse».

Dermed var det hele i gang. Sanger ble innstudert – den første var «Deilig er jorden» – og interessen for det nystiftede koret ble etter hvert meget stor. Allerede etter ett års tid kunne man skilte med rundt 80 aktive sangere. Kanskje var det «nyhetens interesse» som trakk så mange til det nystiftede koret. Det skulle nemlig ikke gå lange tiden før frafallet av aktive ble større enn tilveksten. Ved århundreskiftet var det bare den «harde kjerne» – rundt 25 aktive – som holdt det gående.

Dirigenten H. A. Svendsen ga seg også raskt – etter bare to år. Han overlot da taktstokken til sin sønn, Th. Svendsen, som ledet koret til 1901, da han flyttet til Drammen. Nok en gang fikk man engasjert en av bygdas lærere – P. Veddrus – i dirigentjobben, og han skulle komme til å holde det gående i mange år.

Turbulente år

Like etter århundreskiftet var det fortsatt stort engasjement i foreningen. Chr. Anton Østby lot seg – en smule motstrebende – overtale til å selge til foreningen en gammel fiolin som hadde tilhørt bygdespillemannen Truls Sundby – og dermed fikk man et instrument til å ledsage sangen på øvelsene. Man gikk imidlertid nå inn i en for foreningen turbulent tid. I 1903 må interessen ha nådd bunnen – og foreningen ble ganske enkelt nedlagt. Den innkjøpte fiolinen ble for øvrig solgt til Maja Volden og Mathilde Jahnsen for fem kroner.

I 50-årsberetningen heter det at nedleggelsen ble av mer formell enn reell art. Veddrus tok nemlig umiddelbart initiativet til å starte en ny sangforening. Det endte med at Sangforeningens «gamle kjerne» samlet seg igjen, men i årene som fulgte var nok aktiviteten i beste fall på det jevne. Tjølling Ungdomslag fikk etter hvert stiftet et ungdomskor innen laget i 1911. Sentralt i arbeidet sto hele tiden P. Veddrus, som nok også må få æren for at Tjølling Sangforening igjen entrer arenaen for fullt i 1915. Veddrus tok nemlig initiativet til å stable på beina et stort kor til den store jubileumsfesten på Vollen 17. mai 1914 i anledning grunnlovsjubileet. Nå ser vi at Ungdomslagets kor forsvinner ut av bildet, Veddrus legger ned taktstokken utpå høsten 1914, men i stedet stiger Tjølling Sangforening som fugl Fønix av asken. Ungdomslagets kormedlemmer går inn i foreningen, og med M. Vikørøen som instruktør, tar man fatt på en ny god periode. Et lite orgel blir innkjøpt til foreningen – med penger lånt i Tjølling Sparebank, og med to av kormedlemmene som kausjonister.

Instruktørskifter

Det begynte så bra, men likevel skulle det vise seg at den gode perioden ikke holdt så lenge. Noe skyldes kanskje at årene som nå kommer byr på vanskelige tider. Ute i Europa raser verdenskrigen, forholdene er spesielle, men rundt 30 medlemmer av Sangforeningen møtes fortsatt med kanskje litt ujevne mellomrom til øvelser og samvær. At det skulle bli en tid med vekslende aktivitet, til tross for optimismen ved ny-oppstartingen, skyldes nok like mye hyppig skifte av instruktører. Vikørøen gir seg etter to år. Så følger to år under Erling Bøes taktstokk, ett år under Boe Guren, to år under Martin Rauan, ett år under Olaus Hole, før Sofie Hasle svinger taktstokken i perioden 1922-24.

I januar 1925 får man så ansatt Nils Løvslett, og ingen skulle som ham komme til å prege Tjølling Sangforening og korets musikalske utvikling. Om tiden etter århundreskiftet og fram til 1925 hadde vært omskiftelig, skulle Løvslett komme til å endre dette ettertrykkelig. Han holdt fast ved sin taktstokk helt fram til 1962. 37 år som dirigent/instruktør – det er vel ganske enkelt en uslæelig rekord!

Turbulente år

Like etter århundreskiftet var det fortsatt stort engasjement i foreningen. Chr. Anton Østby lot seg – en smule motstrebende – overtale til å selge til foreningen en gammel fiolin som hadde tilhørt bygdespillemannen Truls Sundby – og dermed fikk man et instrument til å ledsage sangen på øvelsene. Man gikk imidlertid nå inn i en for foreningen turbulent tid. I 1903 må interessen ha nådd bunnen – og foreningen ble ganske enkelt nedlagt. Den innkjøpte fiolinen ble for øvrig solgt til Maja Volden og Mathilde Jahnsen for fem kroner.

I 50-årsberetningen heter det at nedleggelsen ble av mer formell enn reell art. Veddrus tok nemlig umiddelbart initiativet til å starte en ny sangforening. Det endte med at Sangforeningens «gamle kjerne» samlet seg igjen, men i årene som fulgte var nok aktiviteten i beste fall på det jevne. Tjølling Ungdomslag fikk etter hvert stiftet et ungdomskor innen laget i 1911. Sentralt i arbeidet sto hele tiden P. Veddrus, som nok også må få æren for at Tjølling Sangforening igjen entrer arenaen for fullt i 1915. Veddrus tok nemlig initiativet til å stable på beina et stort kor til den store jubileumsfesten på Vollen 17. mai 1914 i anledning grunnlovsjubileet. Nå ser vi at Ungdomslagets kor forsvinner ut av bildet, Veddrus legger ned taktstokken utpå høsten 1914, men i stedet stiger Tjølling Sangforening som fugl Fønix av asken. Ungdomslagets kormedlemmer går inn i foreningen, og med M. Vikørøen som instruktør, tar man fatt på en ny god periode. Et lite orgel blir innkjøpt til foreningen – med penger lånt i Tjølling Sparebank, og med to av kormedlemmene som kausjonister.

Instruktørskifter

Det begynte så bra, men likevel skulle det vise seg at den gode perioden ikke holdt så lenge. Noe skyldes kanskje at årene som nå kommer byr på vanskelige tider. Ute i Europa raser verdenskrigen, forholdene er spesielle, men rundt 30 medlemmer av Sangforeningen møtes fortsatt med kanskje litt ujevne mellomrom til øvelser og samvær. At det skulle bli en tid med vekslende aktivitet, til tross for optimismen ved ny-oppstartingen, skyldes nok like mye hyppig skifte av instruktører. Vikørøen gir seg etter to år. Så følger to år under Erling Bøes taktstokk, ett år under Boe Guren, to år under Martin Rauan, ett år under Olaus Hole, før Sofie Hasle svinger taktstokken i perioden 1922-24.

I januar 1925 får man så ansatt Nils Løvslett, og ingen skulle som ham komme til å prege Tjølling Sangforening og korets musikalske utvikling. Om tiden etter århundreskiftet og fram til 1925 hadde vært omskiftelig, skulle Løvslett komme til å endre dette ettertrykkelig. Han holdt fast ved sin taktstokk helt fram til 1962. 37 år som dirigent/instruktør – det er vel ganske enkelt en uslåelig rekord!

Samfunnsengasjement

Som tidligere nevnt, var det ikke bare sangen og musikken som engasjerte Sangforeningens medlemmer. Som «ektefødt barn» av en tid hvor nasjonalfølelsen sto sterkt, var det ikke til å undres over at bl.a. motstanden mot unionen også kom til uttrykk blant de engasjerte sangerne, om ikke i skrift, så i hvert fall i handling. Bl.a. fortelles det om begeistret bruk av «det rene norske flagget» ved flere anledninger – enten foreningen toget til Eftang med flagget i spissen for å feire diamantbryllupet til Anders Olsen Eftang og frue (i 1896), eller på vanlig utfukt – en «nøttetur» til Vikerøya, hvor Hans Vikerøen sørget for å heise det rene flagget, i stedet for det offisielle unionsflagget, «sildesalaten».

Sommerturer og utfukter kom for øvrig raskt på foreningens program, en tradisjon som holdes levende den dag i dag.

Det «utenom-sanglige» engasjementet ga seg også raskt andre utslag. Nevnte Hans Vikerøen tok i 1898 til orde for at man burde sørge for å få reist et minnesmerke over Eidsvollsmannen Ole Olsen Amundrød. Ideen falt i god jord i foreningen, og en innsamling innbrakte raskt 70 kroner til formålet. Allerede 17. mai 1899 sto bautaen klar på Vollen, og at sangforeningen var på plass med klingende toner ved avdukingen, var en selvfølge. Dermed var en ny tradisjon født – innsamlingstradisjonen.

Minnesmerke over Eidsvollsmennene, utenfor Tjølling kirke, reist 1899

mentsteinen ble tatt ut like ved stedet der monumentet skulle reises, og arbeidet ble i stor grad gjort av Sangforeningens medlemmer. Billedhoggeren Hans Holmen påtok seg oppgaven med å utforme selve monumentet, og hodet ble hogget i stein fra Fjellheimbruddet i Hedrum. Meningen var å få det hele ferdig til 50-årsdagen for Ulabrands død i 1931, men bl.a. en lang periode med elendig vær, gjorde at man ikke ble ferdig. I stedet ble det høytidelig avduking en fin sommerdag, 3. juli, i 1932. Det var taler og festivitas, Sangforeningen sang selvsagt sangen om Ulabrand, og hele 4000 mennesker var samlet for å overvære det hele, som for øvrig også ble kringkastet på radio. Ulabrand-monumentet er altså et ektefødt barn av Tjølling Sangforening, og i alle år har foreningen opprettholdt tradisjonen med årlig vask av monumentet med etterfølgende fest på stranda i Ula. Monumentet er da også for alltid knyttet til Tjølling Sangforening ved at det utgjør hovedbestanddelen i det som etter hvert er blitt foreningens logo.

På sangens vinger

Men det er og blir sangen som nødvendigvis må være en sangforenings hovedbeskjeftigelse – så også for Tjølling Sangforening. Uttallige er de arrangementer i bygda som foreningen opp gjennom årene har deltatt i – til glede både for seg selv og publikum. Men korsang er mer enn øvelse og konserter. De mest ihuga utøverne vil gå så langt som å kalle det en livsstil. En folkebevegelse ligger det i alle fall bak koraktiviteten her til lands, og også Tjølling Sangforening skulle etter hvert bli en mer organisatorisk del av denne bevegelsen.

I 1927 ble nemlig spørsmålet om innmelding i Vestfold Sangerfylking satt på dagsorden. Saken skapte debatt på årsmøtet. Skeptikerne fryktet at koret var for lite rutinert og for lite sammensveiset til å delta på f.eks. stevner. Om det var «liten selvfølelse» eller falsk beskjedenhet som lå bak denne frykten, skal være usagt. Det ble i alle fall vedtatt å gå inn i fylkingen, og praktisk talt umiddelbart ble skeptikernes frykt gjort ettertrykkelig til skamme.

I 1928 var koret på sangerstevne på Ra, og gjorde seg her meget positivt bemerket. Foreningen var heller ikke snauere enn at den allerede to år senere – i 1930 – tok på seg å arrangere sangerstevnet i Tjølling. Senere skulle det bli flere sangerstevner i bygda.

Da Ivar A. Røed skrev melodi til Ibsens «Sangertog» og tilegnet den nettopp Vestfold Sangerfylking, var det Tjølling Sangforening som fikk det ærefulle oppdraget med urframføring på et stevne i Borre. Det ble en kjempesuksess både for koret fra Tjølling, som måtte gi umiddelbar dacapo, og for komponisten selv, som ble båret fram på gullstol.

Krigsårene

Det var på mange måter i 20- og 30-årene at Tjølling Sangforenings virksomhet fikk en fast og solid ramme, med en jevn aktivitet som ga gjenklang over hele bygda – ja, i hele Vestfold. Entusiastiske og trofaste medlemmer var selvsagt en forutsetning for en slik utvikling, men mye av æren tilfaller utvilsomt også Nils Løvsletts innsats som instruktør og dirigent.

Så kom krigsårene, som la en tung og klam hånd over store deler av foreningsvirksomheten over hele landet. Mange foreninger ble forbudt, men heldigvis rammet det ikke sangkorene. Virksomheten fortsatte, og mer enn tidligere var det nødvendig å ha en samlende virksomhet, til felles glede og trøst i en ellers så mørk tid. Igjen skulle nasjonalfølelsen blomstre. Nå kunne man ikke, som i 1890-årene, forkynde den for allverden gjennom å toge fram bak et blafrende norsk flagg. Slike demonstrasjoner ville utvilsomt raskt satt en stopper for virksomheten. Men i den nasjonale sangskatten kunne man hente fram mangt et nummer som satte følelser i sving.

Riktignok måtte man i krigsårene først og fremst konsentrere seg om kirkekonserterne – og kanskje særlig julekonserterne – som den markante utadvendte virksomheten. Men på øvelsene kunne man hente fram sanger fylt med fedrelandskjærlighet og patriotisk samhörighet. Vi vil tro disse sangene ble framført med en større inderlighet enn noen gang tidligere – eller senere.

ETTERKRIGSTIDEN

Med freden kom også en ny epoke for Tjølling Sangforening. Man kunne igjen drive som normalt, virksomheten i Vestfold Sangerfylking ble gjenopptatt, og man kunne igjen se fram til sangerstevne – faktisk etter hele sju års opphold. 1946 skulle da vise seg å bli et svært aktivt år. Øvelsene ble avvirket jevnt og trutt – 34 i alt, ifølge årsberetningen – og fem konserter ble avvirket, bl.a. to i kirken. I 1946 fikk man for første gang også realisert en gammel idé, nemlig å hedre kormedlemmer som hadde lang «fartstid» med egne medaljer. Denne aller første medaljeutdelingen fant sted 30. mai på en fellesøvelse man hadde med Hedrum blandede kor, og ikke mindre enn 39 av foreningens medlemmer kunne henge på seg medaljer for fra 5 til hele 30 års aktivt medlemskap. Dermed var startskuddet gått for nok en tradisjon.

Sosialt engasjement

Vi har tidligere nevnt Tjølling Sangforenings årelange tradisjon for utenomsanglig samfunnsengasjement. Dette ga seg utslag i aktiv innsats på det

Tjølling Sangforening 1932

1. rekke: Aagot Ringdal, Nelly Dreng, Margit Berge, Olga Berge, Marit Haug, N. Løvslett, dirigent, Ellen Martinsen, Helene Stålaker, Aasta Østby, Hansine Hansen. 2. rekke: Laura Berge, Astrid Berge, Hjørdis Kjær, Kitty Johansen, Peder Nilsen, Anders Andersen, Lydia Dreng, Anna Ringdal, Anna Gustavsen, Laila Bru. 3. rekke: Ivar Skjeggstad, Kåre Jansen, Johan Skuggedal, Alf Andersen, Olaf Andersen, Anton Sannes, Anker Andersen, Boye Skuggedal, Anders Sjølyst, Gustav Fredin, Olaf Rauan.

sosiale området. Allerede i 1901 ble det arrangert såkalt «fattigfest» – en tilstelning for å samle inn penger til vanskeligstilte i bygda – en tradisjon som etter hvert skulle bli en årviss foreteelse. Etter hvert skulle disse arrangementene bli kalt «tilstelninger for de trengende», et mer verdig uttrykk enn «de fattige», men bak det hele lå et dypfølt ønske om å kunne glede sambygdinger som hadde det vanskelig. Denne innsatsen skulle komme til å fortsette også i mange år utover i etterkrigstiden.

Det første driftsåret etter krigen skulle for øvrig i særlig sterk grad komme til å stå i innsamlingenes tegn for foreningen. Foruten arrangementet til inntekt for de trengende, ble det bl.a. holdt arrangement til inntekt for det krigsherjede Finnmark og en utlodning som innbrakte hele 905 kroner til «Frihetsgaven». Innsamlingene dette året ga i alt over 2000 kroner til forskjellige veldedige formål. Samtidig med at penger ble jobbet inn til sosiale formål, måtte man konstatere at foreningens egen økonomi var blitt mye dårligere. – «Vi må nok i det kommende år få rette på dette», heter det i årsberetningen.

Orgelsaken

En enkelt-innsamling engasjerte Tjølling Sangforening i sterkere grad enn de fleste andre formål – arbeidet med å reise penger til nytt orgel i Tjølling kirke. Det var sokneprest Olav Flæten som utløste det hele da han assisterte på orgelet under en øvelse koret hadde i kirken. «Det er dårlige greier dette her» erklærte presten, og la til at det her kanskje lå en oppgave for Sangforeningen.

Og utfordringen ble grepet. På et møte i oktober 1943 ble det nedsatt en komité med Nils Østby i spissen for å arbeide videre med saken. I årene som fulgte skulle det så bli samlet inn betydelige beløp til formålet. Allerede ved 50-årsjubileet i 1945 hadde man 16.000 kr «på bok».

Med en slik start, trodde vel de fleste at det ikke skulle gå lange tiden før et nytt orgel skulle være på plass. Slik gikk det dessverre ikke, men akkurat det kan i alle fall ikke legges Sangforeningen til last. Orgelsaken ble imidlertid ikke glemt, selv om det gikk smått, og selv om det kunne være vanskelig å vinne gehør hos kommunale myndigheter o. a.

Først i 1961 kunne planene endelig realiseres, og søndag 3. desember dette året var endelig den store dagen kommet. Orgelet kunne innvies og høytidelig overleveres. Det var taler ved ordfører Hans Huseby Hem, som spesielt takket Tjølling Sangforenings innsats, ved sokneprest Sunde og prost Ljostveit, orgelsoli ved organist Næss og organist Hustad, som hadde vært konsulent for orgelbyggingen – og selvsagt sang ved Tjølling Sangforening, som hadde en egen avdeling, samt en avdeling med akkompagnement fra det nye orgelet. I den anledning framførte koret kirkemusikalske

klassikere som Bachs «Herre Gud du er og bliver», L. Nilsens «Intrata Gotica» over «Kirken den er et gammelt hus», samt Beethovens «Lovsang».

Etter høytideligheten i kirken hadde kommunen en del gjester til lunsj på Tjødalyng, og her kunne så Anker Andersen på Sangforeningens vegne overrekke foreningens bidrag til orgelet – en sjekk på over 26.000 kroner – en formidabel sum på den tiden – som ordføreren takket hjertelig for.

Vekslende aktivitet

I årene rett etter krigen var aktiviteten i foreningen meget stor. Det manglet heller ikke på sangoppgaver. I tillegg til en rekke opptredener ved forskjellige festlige og høytidelige anledninger rundt om i bygda, ble det i 1947 nok en gang arrangert sangerstevne i Tjølling. Og stevnet ble et særdeles vellykket arrangement, skal en dømme etter avisenes referater fra begivenheten.

I 1948 var det duket for radiodebut. NRK var i Ula for å gjøre opptak til et program kalt «En sommerdag i Ula». Sangforeningen var på plass på Ula Hotell denne augustdagen, og det ble gjort opptak av to sanger – «Ula-brand», selvfølgelig, og «Hver sangfugl dypt i skogen». Programmet ble sendt i radioen utpå høsten, og foreningen fikk etter hvert en skriftlig hilsen fra populære Leif Rustad og – ikke minst – 75 kroner i honorar!

Nå fulgte etter hvert en periode med vekslende aktivitet. Virksomheten fortsatte i og for seg jevnt og trutt, men oppslutningen kunne nok tidvis vært bedre.

Også to år senere – i 1950 – skulle tonene fra koret klinge ut over eteren. Det var ved 800-årsjubileet for Tjølling kirke, hvor selveste Kong Haakon var til stede. Denne begivenheten ble omfattet med stor interesse. Ikke bare var det overføring i radio, men også en rekke aviser, bl.a. Aftenposten var på plass for å dekke høytideligheten. I foreningens protokoll har man nøkternt og greit ført inn at «Sangforeningen sang stemningsfullt og vakkert under sin dirigent Nils Løvslett.»

I tillegg til øvelser og konserter, samarbeid med bl.a. Halsen Ungdomskorps, stevner og andre arrangementer, kan man bl.a. lese av protokollene at Sangforeningen var tidlig ute med å tenke resirkulering og miljø. Nå var det vel kanskje utsiktene til å tjene en slant som først og fremst var motivasjonen for at man allerede i 1953 gjennomførte en papirinnsamling. Det var imidlertid ikke helt lett å bli kvitt papiret – det ble liggende til året etter, men da kunne man notere seg for 241 kroner i inntekt fra tiltaket, en brukbar sum på den tiden.

Nevnes må også foreningens nye fane. Det var i 1956 at spørsmålet om ny fane ble reist. I 1958 kunne den så avdukes. Den var laget av tre av foreningens medlemmer – Else Marie Skisaker og Alfhild Østby (maling og søm) og Hans Tvedten.

«Glad sangergjeng» – 50-åra

Fra venstre: Gudrun Svendsen, Pauline Østby, Maren Andersen, Ivar A. Røed, Anne Marie Vikørøen, Signe Andersen.

En populær Ivar A. Røed omkranset av beundrerinner.

Dirigentskifte

I 1962 rundet Sangforeningen en ny milepel ved at det var duket for dirigentskifte. Helt siden 1925 hadde Nils Løvslett ledet koret, og gjennom 37 år med taktstokken var han forlengst blitt en institusjon. Nå måtte han takke av pga. sviktende helse, og for de mange i koret som hadde «vokst opp» med Løvslett må det ha vært med en følelse av vemod man måtte konstatere at en epoke var over.

Eller som sekretær Aslaug Ramberg uttrykker det i årsberetningen: «Det vil bli et stort savn etter ham, og noen vil sikkert føle noe når vi antagelig om ikke lenge skal synge under en ny taktstokk.» Og den som skulle svinge den nye taktstokken var Tore Vassdal, som hadde sin første øvelse med koret 1. november 1962.

Dette året var for øvrig Ivar A. Røed gjest på foreningens årsmøte. Her overrakte han sin komposisjon «Det reine hjarta», som han hadde tilegnet nettopp Tjølling Sangforening – en hedersbevisning som ble satt pris på, slik det også ble da Sparre Olsen i sin tid tilegnet foreningen sin «Ulabrand». Den avgåtte dirigenten ble for øvrig hedret med æresmedlemskap i foreningen i januar 1963.

1. rekke fra venstre: Tore Vassdal, Grethe Hybbestad Andersen, Inger J. Dankertsen, Ragnhild Torp, Berit Skalleberg, Grete Lise Wachelin, Berna Grønn Andersen, Solfrid Gjerstad, Karin Archer, Kari Ellen Dreng. 2. rekke: Solveig Andersen, Liv Randi Søberg, Kari Karlsen, Aslaug Ramberg, Tordis Hybbestad Andersen. 3. rekke: Anker Vang, Alf Andersen Hybbestad, Peder Nilsen, Olav Rauan, Arne Isaksen, Anders Sjølyst. 4. rekke: Hans Tvedten, Odd Tufte, Per Nilsen, Lars Østby, Gunvald Andersen, Bill Dickinson, Johan Andersen.

1960-årene

Protokollene utover i 1960-årene beretter ellers om en aktivitet på det jevne. Korets besetning har i denne tiden vært på rundt 25 aktive sangere, og ved et par anledninger uttrykkes det bekymring over en litt for svak rekruttering. Fortsatt er imidlertid aktiviteten bra, koret deltar på en rekke arrangementer rundt om i bygda, og tradisjonen med å «syng inn» eller samle inn penger til veldedige formål holdes ved like.

4. april 1965 holder koret 70 års jubileumskonsert i Tjølling kirke under Tore Vassdals ledelse. 150 tilhørere var på plass i kirken, og «konserten kom vi oss visstnok ganske bra fra», heter det i årsberetningen. Det hele ble etterfulgt av en storstilt jubileumsfest i et festpyntet lokale på Tjodalyng, hvor foreningens to æresmedlemmer – Nils Løvslett og Gustav Fredin – var blant æresgjestene. 22. august dette året var det så duket for storstilt markering av 150-årsdagen for Ulabrands fødsel. Det hele startet med prologlesning og minnetale oppe ved monumentet i Ula, og deretter fortsatte det med arrangement i Sandvika. Det hele var et samarbeid mellom Sangforeningen, Tjølling Historielag og Ula Vel, og oppslutningen var meget god. Ikke minst var flere av Ulabrands etterkommere til stede.

I 1970 var det så duket for ny, stor jubileumskonsert i kirken, en konsert som fikk avisene til å hente fram mange lovord. Ved konserten medvirket også bl.a. Agnes Strykeorkester, og nok en gang var det duket for etterfølgende jubileumsfest med over 100 deltakere.

Dette året ble det også arrangert sangerstevne i foreningens regi, et stevne som, ifølge avisreferatene, samlet stor oppslutning om konsertene.

1970 ble også året da det var duket for nok et dirigentskifte. Tore Vassdal takket for seg etter åtte år. Han ledet koret fram til sommerferien, og 3. september hadde man så den første øvelsen under sin nye leder, Tormod Båtstø, som ble sittende fram til høsten 1973. Da overtok Jan Jensen taktstokken, og det ble på mange måter starten på det som vel kan karakteriseres som egen epoke i korets nå 100-årige historie.

Jensen-perioden

Om Tjølling Sangforenings år under Jan Jensens taktstokk kunne det nesten vært skrevet en egen og velfylt beretning – medieomtalt, bejublet og genierklært, men også kritisert og omdiskutert – som han var.

Jan Jensen har solid musikkutdannelse, og han var bare 22 år gammel da han gikk løs på oppgaven som dirigent i Tjølling Sangforening. Og han gikk løs på den med et ungdommelig pågangsmot som umiddelbart vakte oppsikt. I avisreportasjer fra denne tiden blir han karakterisert som både «myndig og bråmoden». Det viser seg derfor raskt at den «ærverdige» sangforeningen er i ferd med å få en ny profil, en profil som etter hvert også hever koret betydelig.

Allerede i februar 1974 begynner avisene å fatte interesse for Tjølling Sangforening og korets ambisiøse, unge dirigent. Bakgrunnen er kirkekonserter som står for døren, og hvor Jan Jensen har hentet ned sin tidligere lærer, sangeren Olav Eriksen, som solist. Nå er det eleven som skal dirigere læreren, og konserten får avisene til å hente fram en rekke superlativer.

Utpå høsten 1974 gir foreningen seg i kast med et artig prosjekt. En mini-revy blir satt opp på Tjodalyn, først og fremst for å skaffe penger til den store jubileumskonserteren året etter, og revyen faller i god jord. Suksessen ble gjentatt med ny revy både i 1975, 1976 og 1978.

I god jord faller også jubileumskonserteren i Munken 16. mars. Et krevende program er øvet inn, og på konserten medvirker også solistene Erna Skaug (sopran), Olav Eriksen (baryton) og pianisten Kari Edgren Gierløff. Denne gang når aviskritikkene de store høyder. Det skrives om en konsert «det vil gå frasagn om», flott jubileumskoncert, osv. Kanskje like oppsiktsvekkende er ØPs reportasje forut for konserten, hvor Per Nyhus har fanget den utviklingen som er i ferd med å skje i koret under den unge dirigentens ledelse:

«Det ærverdige Tjølling-koret ledes for tiden av en myndig, ung mann som bærer på den fikse idé at norske amatørkor er i stand til å synge noe mer enn negro spirituals og norsk nasjonalromantikk – med all respekt for «Norge mitt Norge».

I ca. to år har han herset med det stakkars koret og trukket egenskaper ut av det som har gjort 80-årsjubilanten til noe langt mer enn et hvilket som helst bygdekor.»

NRK-konkurranse

I 1976 meldte koret seg også på til NRKs store kor-konkurranse. For Tjølling Sangforenings del ble opptakene gjort i Hjertnes 15. mars. Obligatorisk nummer var «Halling», og som selvvalgte nummer framførte koret John Dowlands «Fine Knacks For Ladies» og Øystein Sommerfelts «My Pretty Rosetree.»

Man måtte vente helt til 14. juni før resultatet av konkurransen ble offentliggjort. At det var en gjeng spent sangere som satt benket rundt radioen hjemme hos Jan Jensen denne kvelden, kan man vel forestille seg. Og jubelen ville nesten ingen ende ta da det ble klart at Tjølling Sangforening hadde erobret tredjeplassen i den krevende konkurransen.

Øhrwalls «Gaudete»

Aktiviteten i koret utover i 1970-årene er meget stor, og stadig gir man seg i kast med nye og store utfordringer. Nå ser vi også en økende interesse for koret. Den manglende rekrutteringen som årsberetningene i 1960-årene forteller om er ikke lenger noe tema. Snarere øker antallet aktive sangere

*Hele koret er samlet hos Jan for å høre resultatet av NRK's korkonkurranse.
Vi ble nr. 3, og jubelen sto i taket!*

jevnt og trutt, og i midten av 1970-årene er 60-tallets gjennomsnitt på ca. 25 økt til omlag 40. På det musikalske området er det mangt og mye som kunne vært nevnt. Et bestemt verk kommer vi imidlertid ikke utenom – Anders Øhrwalls «Gaudete» – en kompositorisk behandling av sju julesanger, bundet sammen med resitativer fra juleevangeliet, og skrevet for kor, to fløyter og fagott.

Tjølling Sangforening framførte verket i full bredde for første gang under en konsert i Horten kirke 19. desember 1976. På «hjemmebane» blir verket framført under den store kirkekonserten 2. januar 1977. Verket står også sentralt i korets julekonserter i Tjølling og Larvik kirke julen etter. Ikke minst konserten i Tjølling kirke 11. desember 1977, hvor også Valen-koret deltar, blir en kjempesuksess. Kirken er fylt til siste plass. Det står til og med folk i midtgangen, og etter konserten utløstes spontan applaus – noe som slett ikke var «hverdagskost» i kirkene på den tiden. Konserten fikk også avisene til nok en gang å hente fram de rosende kritikkene.

«Gaudete» har også stått på korets repertoar ved en rekke anledninger, bl.a. i 1991, under et besøk hos Frederikshavn bykor, et kor som første gang ble besøkt i 1978, og som også har vært på gjensitt i Tjølling.

Nye suksesser

Utover i 1970- og 80-årene kan Tjølling Sangforening notere seg for stadig nye suksesser. En rekke konserter blir avholdt, det blir gjort opptak for radio (i 1979), koret blir engasjert til å synge ved Borgerlig konfirmasjon i Vestfold – en oppgave man takket ja til flere år på rad – det blir holdt nok en julekonsert sammen med Valen-koret, høsten 1978 blir det arrangert bygdekveld som vekker stor publikumsbegeistring, i 1979 er foreningen nok en gang vertskap for Vestfold Sangerfylkings stevne, og i 1980 er det påny duket for jubileumskonsert.

Nok en gang holdes konserten i Munken, og denne gang er det sambyggingen Thorbjørn Lindhjem som har takket ja til solist-oppgaven. Av avisreferatene går det fram at konserten ble en stor suksess. Mest begeistret var Nybrotts anmelder, som kaller konserten en «fulltreffer av sprudlende sang- og musikkglede».

Men også på det mer organisatoriske området skjer det en del i denne perioden. I 1980 blir foreningen innmeldt i Norsk landssangerforbund, som senere innlemmes i Norges korforbund, og i 1983 deltar koret for første gang på landssangerstevnet – i Drammen. I 1987 melder man seg inn i Vestfold Korforbund.

På det «hjemlige» området er aktiviteten stor, og økt aktivitet innebærer behov for økte inntekter. I 1980 blir det for første gang arrangert loppemarked i foreningens regi, et tiltak som skal vise seg å bli en god inntektskilde. I 1989 arrangeres den første salgsmessen. Nærmest som en kuriositet kan nevnes at foreningen 10 år senere, i 1990, begynner med papirinnsamlinger. Det skulle altså gå nesten 40 år fra den første papirinnsamlingen og til man for alvor tok denne inntektskilden i bruk for fullt.

Aktivt 10-år

1980-årene blir – i hvertfall musikalsk sett – kanskje det mest aktive 10-året i foreningens historie. Ikke minst evner man å gå stadig nye veier. I 1982 innledes f.eks. et samarbeid med Røshnes Jazzband, noe som resulterer i en jazz-turné over hele fylket. Også ved senere anledninger blir det holdt konserter sammen med det populære gladjazz-ensemblet.

I 1985 – nok en jubileumssesong – deltar koret i en «Storby-Cabaret» sammen med dansere fra bl.a. Nilles dansestudio, og i november holdes storstilt jubileumskonsert – denne gang i Hjertnes i Sandefjord – med et variert program. På denne konserten deltok den finske sopranen Margareta Haverinen og bassangeren Carsten Harboe Stabell som solister, dansere fra Studio Nille var med, og svingende toner sørget både Larvik Storband og Røshnes Jazzband for. Koret teller nå hele 64 sangere, og rekrutterer sangere praktisk talt fra hele Vestfold.

Koret er også stadig ute på oppdrag, bl.a. besøker man «Gol blandede kor» og «Sangkoret Balladen» på Toten.

*

Samtidig som koret søker nye veier og knytter nye forbindelser, opprettholdes også gamle tradisjoner. Ikke minst er man seg bevisst ansvaret for Ulabrand-monumentet. Den årvisse vasken ivaretas med største oppmerksomhet. En spesiell markering blir gjort 29. november 1981, på hundreårsdagen for Ulabrands død. Omlag 100 mennesker var da samlet til markeringen, hvor Tjølling Sangforenings leder, Grethe Jacobsen, sto for bekransning av monumentet, og selvsagt sørget koret for musikalsk ramme rundt høytideligheten.

En epoke tar slutt

Oppsvinget i denne svært så aktive perioden må nok på mange måter tilskrives Jan Jensen og den entusiasmen han greide å skape blant foreningens medlemmer. Han inntok dirigentpodiet som et friskt pust, la ned et stort arbeid som høynet kvaliteten, og som på mange måter la grunnlaget for koret slik det er i dag.

I 1986 ble Jan Jensen hedret med Tjølling kommunes kulturpris for sitt arbeid for sang- og musikklivet i bygda. To år senere får man de første signaler om at epoken er på hell. Jan Jensen søker – og får innvilget – permisjon for hele korsesongen 1988-89, og Jan Helge Trøen blir engasjert som vikar. Årsberetningen forteller om en vanskelig og ujevn sesong, men allerede året etter meldes det om bedring. Sesongen har nå vært jevn og god, og Trøen benevnes som en dyktig og inspirerende dirigent.

Jan Jensens permisjon skulle vise seg å bli permanent – en epoke er over – en ny tar til.

1990-årene

Under Jan Helge Trøen fortsetter koret etter hvert sin gode utvikling. I 1990 ble det nok en gang arrangert sangerstevne, men årets musikalske høydepunkt ble vel likevel «Cabaret» med Thorbjørn Lindhjem, en konsert som ble avholdt i gymnasets aula, og som vel må karakteriseres som jubileumskonserten i korets 95. driftsår.

Mot slutten av 1990 står nok en storsatsing på programmet. Egil Hovlands «Pilegrimsmesse» øves inn og blir framført i Nanset kirke sammen med musikere fra Nanset Ungdomskorps og organist Hallvard A. Brattvold. Avis-kritikkene omtaler framføringen av det krevende verket som «helsøpt». Verket blir også senere framført i Våle kirke.

I 1991 tar koret i bruk Valby grendehus som øvingslokale, men to år senere flytter man over til Tjodalyng. Danmarkstur – og gjensitt av Fredrikshavn Bykor – er et høydepunkt i 1991. Samme år sørger man også

Cabaret med Thorbjørn Lindhjem i Gymnasets aula ved 95 års-jubileet.

for å restaurere Ulabrand-monumentet. På sommeren er det duket for nytt dirigentskifte. Jan Helge Trøen ber om permisjon, og Jens Peter Mikkelsen tar jobben som vikar.

1992 starter friskt med seminar på Vindfjelltunet med instruktørene Ida Bergsland og Møyfrid Guttormsen Sæthre. Musikalsk byr året på mange oppgaver, bl.a. en interessant kirkekoncert i Tjølling kirke med bl.a. den kjente panfløytisten Roar Engelberg og gitaristen Stein Erik Olsen. På sein-høsten står nok en gang «Pilegrimsmesse» på programmet, med konsert både i Nanset kirke og Stokke kirke. Jan Helge Trøen har kommet tilbake som dirigent, men det skal etter hvert bli nye komplikasjoner, og årsberetningen for 1993 forteller om et turbulent år med bl.a. mye bruk av vikardirigenter.

Fra høsten av fikk man imidlertid ny fast dirigent – Konrad Øhrn fra Skien, som bl. a. ledet koret under en framføring av en del verk han selv hadde komponert. Øhrns periode skulle imidlertid bli kort. Etter bare noen måneder måtte han si fra seg jobben, og igjen trådte Jens Peter Mikkelsen hjelpende til.

Fra 1. januar 1994 kan han imidlertid svinge taktstokken som korets faste dirigent, og det er også han som leder koret nå under 100-årsjubileet. Med det er forhåpentlig nok en stabil periode innledet – til glede for foreningens aktive sangere, og for de mange i Tjølling og Larvik-distriktet for øvrig som etter hvert har lært seg å sette stor pris på Tjølling Sangforening.

Sluttord

100 år er en anselig alder – også for en forening. At sang og sangerglede har hatt gode kår i Tjølling de siste 100 årene, er hevet over tvil. Entusiasmen, sangerleden, fellesskapet og hyggen – det er faktorer som har holdt Tjølling Sangforening gående, også i tider da foreningen har sett bunnen av bølgedalene.

Det er vanskelig å gi en sammenhengende beskrivelse av aktiviteten gjennom et helt sekel. Vi har valgt å beskrive hovedtrekkene både musikalsk og sosialt. For det sosiale aspektet har utvilsomt vært en verdifull faktor opp gjennom årene, og er det ikke minst i våre dager, hvor mange foreninger sliter hardt med å aktivisere medlemmene. At Tjølling Sangforening er en særdeles livskraftig 100-åring i en tid da foreningslivet generelt synes å ha magre kår, lover godt for framtida.

I hagen på Skagen museum

Tjølling Sangforening 1995

1. rekke: Kari Ellen Dreng, Solfrid Gjerstad, Heidi Stenerudhagen, Stine Weberg, Hanne Lillehagen, Irene Olsen, Linda Haughom, Ingrid Sedal, Gunn Borge, Ellen L. Ellingsen, Else Aaen. 2. rekke: Norunn B. Christensen, Tone Andersen, Kari Brevik, Kari Lysberg, Astrid Steen Hansen, Jens Peter Mikkelsen, Thorild H. Saga, Astrid Karterud, Ingrid L. Andersen, Solveig Grøvlen, Åse H. Nybråten. 3. rekke: Kari Røed, Åse Marit Anvik, Lisbeth Nilsson, Jorunn Jørgensen, Oddmar Aurvoll, Otto Overskott, Beathe Thoresen, Gidsken Bjørn, Live Jetlund, Tone Dahle, Nina F. Ramm, Arna Øygard. 4. rekke: Einar Dreng, Per Gjerstad, Jan Egill Borge, Leif Fjørstad, Johan Andersen, Per Opsal, Per B. Hansen, John Pedersen, Pål Grøvlen, Are Lysberg, Roar Lindhjem, Nils Einar Thoresen.

Tjølling Sangforenings fane

Noen glimt gjennom 100 år:

Mange ting gjennom 100 år er glemt eller glemte, men her kommer et utvalg av begivenheter som vi synes er verdt å nevne:

1910 - Torsdag ble fast øvelsesdag	1946 - 30. mai var det medalje-
utdeling for første gang og 39
sangere fikk medalje for
5-30 års medlemskap
1927 - Vi ble medlemmer i Vestfold
Sangerfylking	
1930 - Koret arrangerte sitt første
sangerstevne	1948 - Radioopptak NRK, «En
sommerdag i Ula», som ble
sendt på høsten
1932 - 3. juli ble Ulabrand avduket og
høytideligheten ble kring-
kastet	1950 - Tjølling kirkes 800 års jubi-
leum, kong Haakon var til

- stede, overføring i radio og dekning i Aftenposten. «Sangforeningen sang stemningsfullt og vakkert under sin dirigent Nils Løvslett». (sitat fra protokollen).
- 1958 - Vår fane ble tatt i bruk, Else Marie Skisaker og Alfild Østby har stått for arbeidet og Hans Tvedten har vært en god medhjelper
- 1961 - Orgelinnvielse i Tjølling kirke
- 1965 - 70 års jubileum og konsert i Tjølling kirke og sammenkomst på Tjodalyng
- 1970 - 75 års jubileum, stevne m/ Thorbjørn Lindhjem, jubileumskonsert i Tjølling kirke m/Agnes strykeorkester. Jubileumsfest på Ulleberg Hus
- 1975 - 80 års jubileum m/konsert i Munken med bl.a. Erna Skaug og Olav Eriksen. Jubileumsfest Ulleberg Hus
- 1976 - Fremføring av Gaudete, av Anders Øhrwall, for første gang. 3 pl. i NRK's landskonkurranse for blandede kor
- 1979 - Tur til Fredrikshavn der Fredrikshavns bykor var vertskap
- 1980 - 85 års jubileum, konsert i Munken m/Thorbjørn Lindhjem, kirkekonsert i Sandefjord kirke og populærkonsert i Hjertnes sammen med Sandefjord blandede kor, Gerd Eli Primberg og Thorbjørn Lindhjem deltok. Koret ble også medlem av Norges Landssangerforbund
- 1981 - Konsert i Munken med LUMK og Røhsnes. Gjestekor på Sandefjord blandede kor's stevne. 18. mars var det 20 min. «lette formiddagstoner» med koret på NRK radio
- 1982 - Kirkejazzturné i Vestfold med Røhsnes jazzband. Underholder ved Borgerlig konfirmasjon for 5. gang
- 1983 - Deltar på Landssangerstevne, Drammen, for første gang
- 1984 - Innvielse av kirkeorgelet i Ø. Halsen kirke. Medvirket ved 5 års jubileet til Røhsnes jazzband i Hjertnes
- 1985 - 90 års jubileum i Hjertnes med bl.a. Margareta Haverinen, Carsten Harboe Stabell og Røhsnes, konserten åpnes med det nye arr. av Ulabrand. Samme året deltok vi i Storby cabaret m/Larvik storband og Nilles Dansestudio i Munken. Dette året var det 64 medlemmer, 40 damer og 24 herrer
- 1986 - Dirigent Jan Jensen mottatt Tjølling kommune's kulturpris
- 1987 - Vestfold Sangerfylking opphører og vi er medlemmer av Vestfold korforbund. Tur til Toten, «Sangkoret Balladen» er 10 år
- 1989 - Vi er gjestekor ved Buskerud's stevne på Hokksund. Jentene har nye kjoler
- 1990 - 95 års jubileum, «Cabaret», i Larvik gymnas med servering av cabaret i pausen. Vi arrangerer stevne i regi av Vestfold

korforbund. Pilgrimsmesse
fremført første gang søndag 4.
november i Nanset kirke.
Guttene skiftet ut blå blazer og
grå bukse med «Midnightblue
smoking»

1991 - Aslaug Ramberg utnevnes til
æresmedlem. Vi har Fredriks-
havn bykor på besøk og ved
gjensitt i desember fremfører
vi Gaudete i Fredrikshavn
kirke. Ulabrand blir restaurert.

1991 - Nye kortribuner blir tatt i bruk.

1993 - Tjodalyng blir igjen korets
øvingslokale

1995 - TJØLLING SANGFORENING
FYLLER 100 ÅR!

Jubileumskonsert i Østre
Halsen kirke 5. februar

Bankett på Grand Hotel
18. februar

Følgende er utnevnt til æresmedlemmer i løpet av 100 år:

Gustav Fredin
Nils Løvslett
Anker Andersen
Anders Sjølyst

Jacob Isachsen
Peder Nilsen
Olav Rauan
Alf Andersen

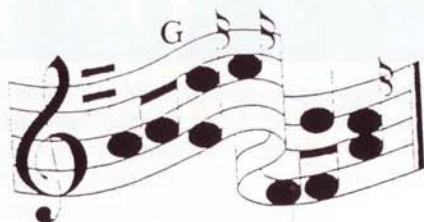
Hans Tvedten
Gunvald Andersen
Aslaug Ramberg

*Fire «sangerbrødre» og æresmedlemmer, ved 90 års-jubileet.
Fra venstre: Gunvald Andersen, Olav Rauan, Alf Andersen Hybbestad
og Hans Tvedten.*

Ingen forening uten formenn:

Hans O. Gjerstad	1895-1897	Hans Tvedten	1941-1945
Th. Hybbestad	1889-1901	Gunvald Andersen	1945-1947
Hans Vikørøen	1902-1903	Borger Huseby	1947-1948
Martin Varild	1903-1904	Nils Østby	1948-1949
Hella Østby	1905-1906	Arne Isaksen	1949-1951
Rich. Tvedten	1906-1909	Anker Vang	1951-1952
Lars Løwe	1911-1912	Romana Olaussen	1952-1953
Olav Vittersø	1912-1913	Lars Østby	1953-1954
Wedel Bredvei	1913-1914	Alf Andersen	1954-1956
Lars Guren	1914-1915	Viggo Jensen	1956-1957
Karl Aanerød	1915-1916	Peder Nilsen	1957-1959
Arnt Vittersø	1916-1918	Jacob Isaksen	1959-1962
Albert Sjølyst	1918-1919	Gunvald Andersen	1962-1964
Hella Østby	1919-1920	Anders Sjølyst	1964-1966
Anders Andersen	1920-1921	Per Nilsen	1966-1968
Anders Sjølyst	1921-1922	Kari H. Karlsen	1968-1971
Jacob Isaksen	1922-1923	Johan H. Andersen	1971-1972
Anders Sjølyst	1923-1925	Per Nilsen	1972-1974
Joh. Skuggedal	1925-1926	Reidar Løvås	1974-1975
Jacob Haslestad	1926-1927	Håkon Hasselgård	1975-1977
Anker Andersen	1927-1928	Harald Stickler	1977-1979
Boye Skuggedal	1928-1930	Grethe S. Jacobsen	1979-1983
Gustav Fredin	1930-1932	Gerd Klaastad Gjerstad	1983-1987
Anker Andersen	1932-1934	Rikke Sørhus	1987-1988
Joh. Skuggedal	1934-1935	Nils Einar Thoresen	1988-1990
Anders Sjølyst	1935-1937	Per Borger Hansen	1990-1993
Alf Andersen	1937-1939	Ellinor Martinsen	1993-1994
Peder Nilsen	1939-1941	Jorunn Jørgensen	1994-1995
		Ingrid Sedal	1995-

Instruktører:

H. A. Svendsen
1895-1897

Th. Svendsen
1897-1901

P. Veddrus
1901-1914

M. Vikerøen
1915-1916

Erling Bøe
1917-1918

Boe Guren
1918-1919

Martin Rauan
1919-1921

Olaus Hole
1920-1921

Sofie Hasle
1922-1924

Instruktører:

Nils Løvslett
1925-1962

Tore Vassdal
1962-1970

Tormod Båtstø
1970-1973

Jan Jensen
1973-1988

Jan Helge Trøen
1988-1991

Konrad Øhrn
1993-1994

Jens Peter Mikkelsen
1994-

Styret ved 100 års jubileet består av:

*Ingrid Sedal
leder*

*Astrid Karterud
nestleder*

*Norunn Berge Christensen
sekretær*

*Johan H. Andersen
kasserer*

*Gidsken Bjørn
styremedlem*

*Otto Overskott
varamedlem*

*Per Borger Hansen
varamedlem*

En hilsning

KORSANG – EN KULTURFAKTOR

Korsang i en eller form finnes i alle kulturer. Vender vi oss så langt tilbake som ca. 3000 år vet vi at det hos et kulturfolk som Israel var et rikt musikkliv. Bibelen forteller bl.a. om Moses søster Mirjam som ledet det store kvinnekoret i lovsangen over befrielsen ved Rødehavet.

I middelalderen og renessansen skjedde det en fantastisk utvikling innen korsangen. Høyrenessansen på 15-16 hundre tallet blir betegnet som korsangens gullalder, slik som tilfellet var også innen andre kunstarter. Vokalmusikk (a capella) ble regnet som det aller fineste. Et maleri av Rafael vitner om dette. Det viser musikkens skytshelgen Caecilia. Foran henne ligger en rekke instrumenter som fløyte, triangel, en viola, med sprekk i kassen og en tromme med revnet skinn. Henført løfter hun hodet opp og ser seks engler bøydd over sine korbøker og synger a capella.

Et finere personlig kunstnerisk uttrykksmiddel enn et godt skolert kor under en dyktig dirigent finnes neppe. Her er mennesket både instrument og utøver. Tanker og følelser tolkes både i ord og toner.

Paul Hindemith spådde at korsangen i vår tid ville få en mektig renessanse. Det ser ut til at dette vil gå i oppfyllelse. Aldri har vi hatt flere kor enn i dag. I vårt land er det også gjort stor fremgang i de siste årene.

Vi lever i en tid hvor det skjer en forflatning i samfunnet. I massemedia blir den oppvoksende slekt foret med en orgie av ulyd, fra råeste pop til forvrengte klassiske stykker. Dette er med til å ruinere sansen for ekte kulturelle verdier. Komersielle interesser står bak. En sunn korbevegelse er med til å danne en motvekt mot dette. Det som gjennom århundrer har vært bygd opp av sangkultur må bevares og utvikles.

For snart 40 år siden kom undertegnede til Vestfold. Ved det første stevne i sangerfylkingen, hvor jeg den gang deltok med Galleberg sangkor, merket jeg meg et **godt kor**. Det var Tjølling Sangforening under ledelse av veteranen Nils Løvslett. Siden har jeg fulgt korets utvikling med interesse. Tjølling Sangforening tilhører eliten blant Vestfolds kor og jeg ønsker den livsfriske hundreåring fortsatt fremgang og lykke!

